

Rodzina Święta

Święto świętej Rodziny zaczęto obchodzić w różnych krajach i diecezjach od wieku XVIII. Po raz pierwszy ustanowił je 4 listopada 1684 r. w Kanadzie, za aprobatą papieża Aleksandra VII, biskup Francois Montmorency-Laval.

Na stałe do liturgii wprowadzono je za pontyfikatu papieża Leona XIII, który na prośbę kard. Bausa, arcybiskupa Florencji, 20 listopada 1890 r. wydał dekret aprobujący „kult czci zwrócony ku Rodzinie Świętej”. Zatwierdził je papież Leon XIII (+ 1903). W swoich pismach, m.in. w *Neminem fugit* (z 14 czerwca 1892 r.) i *Cum nuper* niejedną raz zachęcał on do naśladowania Najświętszej Rodziny. Wskazywał też na dobrodziejstwa, jakich można oczekiwać dzięki pobożności i związkom ze Świętą Rodziną: postęp w miłosierdziu, świętość obyczajów, atmosfera pobożności.

W jednej ze swoich encyklik napisał: „Pod opieką Najświętszej Matki i św. Józefa w zupełnym ukryciu wychowywał się Jezus, Słońce sprawiedliwości, zanim swym blaskiem oświecił narody.

Niewątpliwie jaśniała w tej Rodzinie wzajemna miłość, świętość obyczajów i pobożne ćwiczenia - jednym słowem wszystko, co rodzinę może uszlachetnić i ozdobić, aby dać na wzór naszym czasom”. Leon XIII był też pierwszym, który wskazał na małżeństwo jako miejsce uświęcenia (*Arcanum divinae sapientiae*), nadrabiając wielowiekowy brak spojrzenia na rodzinę jako na miejsce postępu duchowego i służby w Kościele. Papież Benedykt XV (+ 1922) rozszerzył święto Świętej Rodziny na cały Kościół.

Obrazy przedstawiające Najświętszą Rodzinę spotykamy już w katakumbach.

Jednak Józef jest na nich obecny raczej jako statysta i na planie dalszym.

Dopiero od wieku XIV mamy pełne obrazy i rzeźby przedstawiające życie Najświętszej Rodziny. W Polsce od XVII w słyną nawet cudowne obrazy: św. Józefa w Kaliszu, gdzie jest cała Święta Rodzina, w Studziannie, gdzie jest Święta Rodzina przy stole, i podobny obraz cudowny Matki Bożej w Miedniewicach w pobliżu Niepokalanowa.

Kiedy więc papież Benedykt XV ustanowił święto Najświętszej Rodziny w 1921 roku, nie wprowadzał on nowego do liturgii Kościoła nabożeństwa, ale rozciągnął tylko na wszystkie diecezje i narody nabożeństwo, które było już bardzo znane w całym świecie katolickim.

Nawrócenie Świętego Pawła

Szawel urodził się w Tarsie około 5-10 roku po Chrystusie. Pochodził z żydowskiej rodziny silnie przywiązanej do tradycji. Byli niewolnikami, którzy zostali wyzwoleni. Szawel odziedziczył po nich obywatelstwo rzymskie. Uczył się rzemiosła - tkania płótna namiotowego. Później przybył do Jerozolimy, aby studiować Torę. Być może był uczniem Gamalielea. Gorliwość w strzeżeniu tradycji religij-

nej sprawiła, że mając około 25 lat stał się zdecydowanym przeciwnikiem i prześladowcą Kościoła. Uczestniczył jako świadek w kamienowaniu św. Szczepana. Około 35 roku z własnej woli udał się z listami polecającymi do Damaszku (Dz 9, 1n; Ga 1, 15-16), aby tam ścigać chrześcijan. W *Dziejach Apostolskich* czytamy:

Gdy zbliżał się już w swojej podróży do Damaszku, olśniła go nagle światłość z nieba. A gdy upadł na ziemię, usłyszał głos, który mówił: „Szawle, Szawle, dlaczego Mnie prześladujesz?” Powiedział: „Kto jesteś, Panie?” A On: „Ja jestem Jezus, którego ty prześladujesz. Wstań i wejdź do miasta, tam ci powiedzą, co masz czynić”. Ludzie, którzy mu towarzyszyli w drodze, oniemieli ze zdumienia, słyszeli bowiem głos, lecz nie widzieli nikogo.

Szawel podniósł się z ziemi, a kiedy otworzył oczy, nic nie widział. Wprowadzili go więc do Damaszku, trzymając za ręce. Przez trzy dni nic nie widział i ani nie jadł, ani nie pił. W Damaszku znajdował się pewien uczeń, imieniem Ananiasz. Pan przemówił do niego w widzeniu: „Ananiaszu!” A on odrzekł: „Jestem, Panie!” A Pan do niego: „Idź na ulicę Prosta i zapytaj w domu Judy o Szawła z Tarsu, bo właśnie się modli”. (I ujrzał w widzeniu, jak człowiek imieniem

Ananiasz wszedł i położył na nim ręce, aby przejrzeć). Odpowiedział Ananiasz: „Panie, słyszałem z wielu stron jak dużo złego wyrzędził ten człowiek świętym Twoim w Jerozolimie. I ma on także władzę od arcykapłanów więzić tutaj wszystkich, którzy wzywają Twego imienia”. Odpowiedział mu Pan: „Idź, bo wybrałem sobie tego człowieka za narzędzie. On zanieś imię moje do pogan i królów i do synów Izraela. I pokażę mu, jak wiele będzie musiał wycierpieć dla mego imienia”.

Wtedy Ananiasz poszedł. Wszedł do domu, położył na nim ręce i powiedział: „Szawle, bracie, Pan Jezus, który ukazał ci się na drodze, którą szedłeś, przysłał mnie, abys przejrzął i został napelniony Duchem Świętym”. Natychmiast jakby łuski spadły z jego oczu i odzyskał wzrok, i został ochrzczony. A gdy go nakarmiono, odzyskał siły.

Jakiś czas spędził z uczniami w Damaszku i zaraz zaczął głosić w synagogach, że Jezus jest Synem Bożym. Wszyscy, którzy go słyszeli, mówili zdumieni: „Czy to nie ten sam, który w Jerozolimie prześladował wyznawców tego imienia i po to tu przybył, aby ich uwięzić i zaprowadzić do arcykapłana?” A Szawel występował coraz odważniej, dowodząc, że Ten jest Mesjaszem, i szerzył zamieszanie wśród Żydów mieszkających w Damaszku. (Dz 9, 1-22)

Po trzech latach pobytu w Damaszku oraz krótkim pobycie w Jerozolimie odbył trzy misyjne podróże: pierwszą - w latach 44-49: Cypr-Galacja, razem z Barnabą i Markiem; drugą w latach 50-53: Filipi-Tesalonia-Berea-Achaia-Korynt, razem z Tymoteuszem i Syłasem; trzecią w latach 53-58: Efez-Macedonia-Korynt-Jerozolima.

Św. Paweł, nazywany Apostołem Narodów, jest autorem 13 listów do gmin chrześcijańskich, włączonych do ksiąg Nowego Testamentu.

W Palestynie Paweł został aresztowany, przesłuchiwany przez prokuratorów Feliksa i Festusa. Dwa lata przebywał w więzieniu w Cezarei. Gdy odwołał się do cesarza, został deportowany drogą morską do Rzymu. Dwa lata przebywał w więzieniu o dość łagodnym regulaminie. Uwolniony, udał się do Efezu, Hiszpanii (?) i na Kretę. Tam aresztowano go po raz drugi (64 r.). W Rzymie oczekiwał na zakończenie procesu oraz wyrok.

Zginął śmiercią męczeńską przez ścięcie mieczem w tym samym roku - 67 - co św. Piotr. W Rzymie w IV wieku szczątki Pawła Apostoła złożono w grobowcu, nad którym wybudowano bazylikę św. Pawła za Murami.

brewiarz.pl

**Śląskie Środowisko
Wiernych Tradycji
Łacińskiej**

www.tradycja.org

nr rachunku bankowego:
93 2030 0045 1110 0000 0139 5910
IBAN: PL93 2030 0045 1110 0000
0139 5910
SWIFT: GOPZPLPW
KRS: 0000273473
NIP: 6262888863
REGON: 240612697

Opracowanie graficzne i skład biuletynu:
Daniel Zajac

Przedpoście czyli czas Siedemdziesiątnicy

Kościół ukazuje nam głębokość upadku rodzaju ludzkiego. Stwierdzenie dogmatu grzechu pierwotnego i obraz jego smutnych następstw dają jasne wyjaśnienie chwalebnej miana „Zbawiciela”. Widzimy kolejno upadek Adama - grzech pierwotny i jego zgubne następstwa (Siedemdziesiątnica), złość ludzi - grzechy uczynkowe i potop, który jest karą za nie (Sześćdziesiątnica). W końcu zaś Abraham, którego lud jako jedyny pozostanie wierny Bogu i który ofiarowując Izaaka (Pięćdziesiątnica) zapowiada w ten sposób ofiarę, której Bóg zażąda od swego Syna pierwotnego dla odkupienia rodzaju ludzkiego.

Ewangelia o robotnikach w winnicy przypomina nam, że Odkupienie rozciąga się na wszystkie wieki (Siedemdziesiątnica), Ewangelia o siewcy, że obejmuje ono wszystkie dusze (Sześćdziesiątnica). Uzdrowienie ślepego z Jerycha, które następuje po

zapowiedzi Męki, ukazuje jej dobroczynne skutki w nas (Pięćdziesiątnica).

Przedpoście przedstawia nam część życia publicznego Zbawiciela. Ewangelia Sześćdziesiątnicy odnosi się do drugiego roku Jego nauczania. Czytamy w niej przypowieść o siewcy, wygłoszoną nad brzegiem jeziora Genezaret w Kafarnaum. Ewangelia Siedemdziesiątnicy podaje nam przypowieść o robotnikach w winnicy, wypowiedzianą przez Chrystusa Pana w trzecim roku nauczania w Perei. Zbliża się Święto Paschy, w czasie którego Zbawiciel ma być ofiarowany. Oznajmia wtedy On Apostołom, że niebawem spełnią się przepowiednie Proroków, dotyczące Jego Męki i Śmierci. W drodze do Jeruzalem Jezus przechodzi przez Jordan i w Jerycho uzdrowia ślepego, o którym mówi Ewangelia Pięćdziesiątnicy.

Przedpoście, czyli Czas Siedemdziesiątnicy, zaczyna się zawsze na dziewięć tygodni przed Wielkanocą i obejmu-

je trzy niedziele zwane: Siedemdziesiątnica, Sześćdziesiątnica i Pięćdziesiątnica. Nazwy te oznaczają szereg dziesiątek wstecz od pierwszej niedzieli Wielkiego Postu, zwanego czterdziestodniowym. Święto Wielkanocy jest ruchome i może mieć miejsce między dwudziestym drugim marca a dwudziestym piątym kwietnia. Jeżeli wypada wcześniej, to Przedpoście wkracza w czas po Trzech Królach, którego kilka pozostających niedziel obchodzi się po dwudziestej trzeciej niedzieli po Zielonych Świątkach.

Czas po Siedemdziesiątnicy jest przygotowaniem do Wielkiego Postu. Choć w tym czasie nie ma jeszcze Postu, to jednak kolor szat liturgicznych jest już fioletowy. Jest zawieszona śpiewanie Gloria i Alleluja. Czas ten kończy się dla Świąt Bożych w Środę Popielcową, zaś dla uroczystości Świętych Pańskich granicą ostateczną jest dziesiąty marca.

O. G. Lefebvre OSB

Suche Dni Wielkiego Postu

Suche Dni są kwartalnymi dniami skrupienia. Suche Dni wiosenne przypadające w Wielkim Poście w środę, piątek i sobotę po pierwszej niedzieli Wielkiego Postu, mają umocnić w nas ducha tego okresu, który w całości poświęcony jest skupieniu. W czytaniach dawnej liturgii stają przed nami Mojżesz i Eliasza, poszczący przez 40 dni oraz Niniwici, którzy przez szczerą pokutę otrzymali przebaczenie. W ewangelii Chrystus ostrzega dusze oczyszczone przed powtórными atakami szatana. Jako główny znak Boskiego posłannictwa Chrystus Pan zapowiada «znak Jonasza proroka», to jest zmartwychwstanie trzeciego dnia po śmierci. Obchód tych dni w dawnych czasach kończył się wigilią, czyli całonocnym czuwaniem.

Suche Dni obejmują zawsze trzy dni tygodnia związane ściśle z Męką Jezusa Chrystusa:

- środę - dzień, w którym Judasz zdradził Zbawiciela, a przywódcy ludu odbyli naradę przeciw Jezusowi i postanowili Go zgładzić,
- piątek - dzień ukrzyżowania Chrystusa,
- sobotę - gdy ciało Chrystusa przebywało w grobie.

Suche Dni były obchodzone jako dni modlitwy przebiegającej, dziękczynnej i błagalnej połączone z postem ścisłym. Według Kanonu Prawa Kanonicznego Benedykta XV z roku 1917 w tych dniach

wolno było spożywać jeden posiłek do syta oraz dwa lekkie. Obowiązywała też wstrzeźliwość od pokarmów mięsnych.

Każde z Suchych Dni w ciągu roku mają swoją szczególną intencję. Suche Dni Wielkiego Postu są dniami modlitw o ducha pokuty.

Ponadto Suche Dni mają jeszcze trzy cele ogólne, które zawsze obowiązują:

- cel osobisty - uprzytomnienie sobie swojej grzeszności, ułomności, wzbudzenie w sobie poczucia grzechu i pokutowanie za grzech poprzez podjęcie postu;
- cel społeczny - związany z prośbą do Boga, by oddalał od naszej rodziny oraz całego społeczeństwa klęski żywiołowe, wypadki, nieszczęścia;
- cel kościelny - podejmowanie szczególnego postu i modlitwy także w intencji Kościoła i kapłanów (w starożytności właśnie w Suche Dni odbywały się święcenia kapłańskie).

WWW.TRADYCJA.ORG

POLONIA CHRISTIANA
NOWY NUMER

• kard. Walter BRANDMÜLLER • Grzegorz BRAUN • kard. Jorge Medina ESTÉVEZ •
• Jacek KOŃKOWSKI • Grzegorz KUCHARCZYK • Roberto de MATTEI •
• Andrzej PIŁIPIUK • Andrzej SOŁAK • ks. Jacek STRYCIZEK • Tomasz A. ŻAK •

■ **TEMAT NUMERU**

GDZIE CI MEŃCZYŹNI?

■ **WOJNA CYWILIZACJI**

Roberto de Mattei

CEL DŻIHADU - RZYM

■ **NASZE DZIEDZICTWO**

DUMA WĘGIER I STRAŻNICZKA ŚWIĘTEJ PRAWICY

■ **PRAWDA, DOBRO, PIĘKNO**
ZDROWIE CIAŁA CZY DUSZY?

Z radością informujemy, że od stycznia 2015 roku w Diecezji Gliwickiej przybędzie kolejne miejsce celebracji Najświętszej Ofiary w nadzwyczajnej formie Rytu Rzymskiego (Mszy św. trydenckiej).

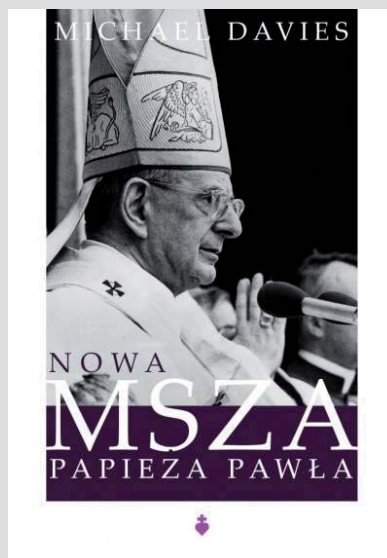
Nowym miejscem jest kościół św. Józefa w Sadowie, a Mszę św. Klasyczną odprawiać będzie ks. Paweł Gwóźdź.

Msze Święte w Nadzwyczajnej Formie Rytu Rzymskiego w Sadowie o godz. 16⁰⁰ A.D. 2015

11 stycznia	Niedziela Świętej Rodziny
25 stycznia	III Niedziela po Objawieniu Pańskim
22 lutego	I Niedziela Wielkiego Postu
29 marca	Niedziela Palmowa
26 kwietnia	III Niedziela po Wielkanocy
24 maja	Zesłanie Ducha Świętego
31 maja	Święto Trójcy Przenajświętszej
28 czerwca	V Niedziela po Zesłaniu Ducha Św.
26 lipca	IX Niedziela po Zesłaniu Ducha Św.
15 sierpnia	Wniebowzięcie NMP
30 sierpnia	XIV Niedziela po Zesłaniu Ducha Św.
27 września	XVIII Niedziela po Zesłaniu Ducha Św.
25 października	Święto Chrystusa Króla
29 listopada	I Niedziela Adwentu

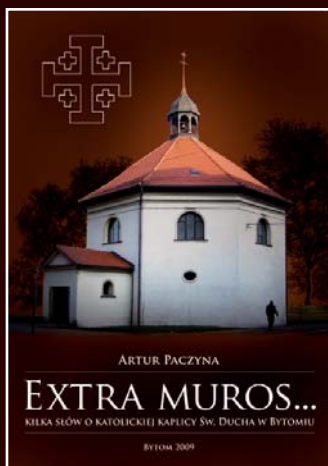
Michael Davies Nowa Msza papieża Pawła

Monumentalne, znakomicie udokumentowane dzieło analizujące posoborową rewolucję liturgiczną, napisane przez wybitnego katolickiego apologetę, konwertytę z anglikanizmu i długoletniego prezesa organizacji Una Voce International. „Książka Daviesa jest poświęcona nowej Mszy, ale czytając, czym jest ta Msza i jak doszło do jej opracowania oraz upowszechnienia, nie sposób nie zatęsknić za tradycyjną Mszą św., za jej jednoznacznością doktrynalną, wzniosłością i liturgicznym pięknem” (fragment wstępu)

Ważne źródło dla poznania m.in. przyczyn obecnego powszechnego kryzysu liturgii.

ss. 518, format 16,5 x 23,5 cm, twarda oprawa

Na początku grudnia 2009 roku ukazała się książka Artura Paczyny o tematyce historycznej pt. „Extra muros ... - kilka słów o katolickiej kaplicy Św. Ducha w Bytomiu”, do której dołączona jest płyta DVD.

Ze wstępu:

... Kościół Św. Ducha na tle innych świątyń katolickich w Bytomiu jest wyjątkowy i to z wielu powodów. Wyjątkowe jest nie tylko jego przestronne, bogate w zabytki wnętrze, jakże kontrastujące z surowością jego wyglądu zewnętrznego z ośmiobocznymi masywnymi murami. Wyjątkowa jest także jego autentyczność, która wyraża się w braku jakichkolwiek znaczących zmian na przestrzeni wieków i wrażenie, jakby czas dla niego „zatrzymał się”. Nawiedzający świątynię może dostrzec to już na pierwszy rzut oka, gdy spostrzeże, że wszystko jest „po staremu” i na swoim miejscu: ołtarz główny z jego odwiecznym wystrojem i Wieczną Lampką nad tabernakulum, barokowe ołtarze boczne z pięknymi obrazami oraz ambona, jak również neogotyckie balaski z kutego żelaza i wibrujący dźwięk organów, z towarzyszącym mu jednostajnym odgłosem kalikanta. ... Nie można nie wspomnieć, że wyjątkowa jest także liturgia sprawowana w Św. Duchu.